

hotel

argentina

slobodan radošević

KANONSKI TRAKTAT O PREDANJU

III

KRUG

MEHANIKA NEBA

uvodna poslanica napisana slavnom
i jedinom gospodaru svih svetova

BESKRAJNOM PRIMAOCU

od

poniznog služe

johanesa

Konačno se približava čas kada će početi da beležim najčudniju i najlepšu od svih istina iškustvo Astralnih lutanja kojima sam se podvrgao ne bih li napustio Danonoćnu stazu kojoj se ljudi prepustaju nošeni prema Kočačnoj lomači u koju neopozivo veruju ne čineći ništa kako bi izbegli Redosled verujući da je Kamen neizostavno hladan i mrtv verujući u Prostor i Vreme u sled Ideja i neosetljivu nepomičnost biljaka misleći da su zvezde zaista toliko daleke i svetovi tako neuvhvatljivi da je Vatra nesagoriva i da je Voda nepotopiva da je Vazduh neraskidiv i da je zemlja neizbrisiva o gospodaru pozajem tvoju neumitnost i zato te molim da mi oprostiš nekadašnje izdajstvo kada sam upravo ja želeo da povedem ljude u neponovljivu bitku između nas i vas jer ti si i množina i u množini se ogledaš o kako je slatka smokva koju sam ubrao sa tvog drveta što mirno počiva u mome trbuhi trbuhi ovog Radoševića koga sam izabran jedne večeri u kojoj je trebao da umre glave smrskane glavom Afrodite što se otkinula od tela slepljenog pored prozora gradske kuće kada sam svom silinom sfera udario u njegovu telo dok je padala teška glava pomerivši ga za čitav korak napred ovog Radoševića koji još naivno veruje da njegov neskriveni dar ispisuje ove stranice koji veruje kako on mene izmišlja i vodi koji veruje u svoju igru ali ovo je moja igra i dok bude verovao ostavici mu to zadovoljstvo a ako ga obuzme sumnja na ovome putu o gospodaru pomračiću mu um i učiniću ga Johanesom jer ja sam mu spasao život i on se odužuje svojim zabludem kao što se izvesni Tomas Vulf odužio bratu Judžinu napisavši magijski spis Pogledaj dom svoj Andele... Ležeći u tami svoje kolevke, opran, napuderisan i nahranjen, on je mirno razmisljavao o mnogim stvarima pre nego što je potonuo u san... Sagledao je čitav svoj život... i znao da će uvek biti tužan: zatvoren u malu okruglu lobanju, u najtajnije srce koje kuca, njegov život mora ići samotnim stazama... On je bio poslat iz jedne misterije u drugu: negde u njegovoj svesti, ili van nje, čuo je bledi zvuk zvona, kao da zvoni pod morem, i dok je slušao, dum pačenja hodio je njegovom sveštu i za trenutak je osetio da je skoro povratio ono što je izgubio...

i kao što se izvesni Džek London odužio bratu Morelu koji je ušao u njegovo telo napisavši šamanski traktat Zvezdana skitnica... Ja sam, kao i svi drugi ljudi, neprekidno rastenje. Rastao sam i razvijao se kroz bezbrojne milenije. Sva iškustva iz svih tih života bila su usmerena na uobličenje moje duše, koja čini ovo moje Ja... Ja sam čitava moja prošlost, kao što svaki pristalica Mendelovog zakona mora priznati. Sva moja prethodna Ja imaju u meni svoje glasove, šaputanja, odjeke... Meni je malo dana preostalo, ali je ovo od čega sam ja sačinjen nerazorivo. Bio sam i žena rođena od žene... i radao sam decu. I biću ponovo rođen. Oh, rodiću se još bezbroj puta: a ipak glupaci oko mene misle da će prestati da postojim kada me obese... neka budu pozdravljeni brat Judžin i brat Morel, gospodaru, a ja će u tvoju čast ispisati ovo rukom Radoševića u pet celina, predstavivši NEBO jer NEBO je KRUG... KRUG JE HAOS... a...

HAOS

je

JEDINSTVO

MESEC TIGROVOG OKA

GODINE 400.

Sogun Jasujori konačno je osvojio i pokrajinu Kaga ubivši gospodara Mosukea na njegovom putu za svetu planinu Koji. I već su šuštali Jasujorijevi plaćenici pred Mosukeovim dvorcem koji je branio hrabri Šimizu. Te je noći stigao izaslanič Tojotomiya šogunovog vojskovođe predlažući mu da prebegne na Jasujorijevu stranu jer Mosuke je već mrtav. Pozdravi hrabrog Tojotomiya i upitaj ga zar je zaboravio da samuraj ne služi dva gospodara reče Šimizu A zatim otpustivši izaslaniča uz počasti napisu vaku za svog sina i svoj disej. Bledim tušem na papiru od riže bilo je napisano

Napuštam Svet koji plovi
Ostavljajući ratničko ime
Na mahovini Takamacua

Kad to obavi obuče se u belo i pozva verne samuraje. Došli su u Dvoranu trešnji obučeni u belo noseći bodeže. Izdajnik Vatanabe nije im se pridružio. Poslednji put još su se naklonili jedan drugome a zatim sedoše pred drvene poslužavnike sa bodežima umotanim u papir. Razgrnuše odeću podvukavši je pod koleno da se ne bi sramno srušila licem prema nebu i rasekoše svoje utrobe. Šingen sin zapovednika Mosukeovog dvorca počastvova iz kaišaukom mačem im odrublivi glave. Bio je šesti dan šestog meseca u doba zmije kada je Šingen isprskan krvlju pročitao disej svoga oca. Otada niko nije video Šingena iako su Jasujorijevi uhođe širom otvarale oči Petnaest godina proveo je Šingen na planini Jošino učeći umetnost Pražnih ruku kod majstora Ičimanu. Ičiman ga je vodio putem praznine ali on nikad nije zaboravio poslednju noć u zamku svoga oca on Šingen poslednji od klana Mosuke. Učio je da preduhitri Veter smrti što ga je nosilo oružje i njegovi neprijatelji. Učio je da se usaglasi sa uzrokom neba i zemlje. Učio je da mač njegove duše zaplesne u njegovom maču. Sedamnaest dana trećeg meseca u doba majmuna ona napusti planinu Jošino. Sam sedeću u travi prepуšten vetru planine žalio je Ičiman jer nije skinuo koprenu mržnje sa njegovih očiju. Od padina planina Jošino do pokrajine Kaga kojom je vladao glavni šogunov savetnik Vatanabe travu je prekrivala krv dostojanstvenika klana Jasujori. Ratnici su čuvali savetnika i u njegovu se dušu uvukao strah od odlaska u Soko na Kuni duboku zemlju pakla. Uhođe su slate na sve strane. Ali demon osvete nezauštavljivo je vodio Šingena kroz noć. Na dvor je doveden i Mikaku Vatanabeova senka Toga jutra Mikaku nije došao u kolibru za čaj. Vatanabe je sam sedeо sipajući čajni prah iz drvene posudice u vodu. Ptice su se čule u bambusovom šipražu kad je ušao Šingen. Sasvim miran Vatanabe ga pozva da mu se pridruži u ceremoniji. Tri su sata prošla pre no što su izašli pognuti kroz niski izlaz. Potoci su žuborili i meka je bila mahovina pod njihovim nogama. Došlo je moje vreme Šingene reče Vatanabe predajući mu svitak na kojem je pisalo

Pod grmom ležim
daleko na nočnom nebu
lišće ricinusa

Jedan naspram drugog stajali su pored ricinusovog grmlja dok je vetr smrti lelujući oko njihovih dvanaest puta kaljenih mačeva koji su u sebi nosili duh svojih majstora. Dvanaest je dana jahao Šingen preko bambusovog šipražja preko iglica borova preko potoka kada je ugledao utvrde Šogunovog zamka. Sunce je bilo visoko kada je ušao kroz vratnice praćen drekom stržara. Brže od planinskih brzaka širilo se glas odajama dvora o njegovom dolasku. Gospodar Jasujori sedeо je u zapadnoj odaji posmatrajući svoj kameni vrt kada je ušao Hideoši vičući izbezumljen gospodaru izdajnik Šingen je došao Dovedite ga ovamo reče Jasujori ne okrenuvši se Ušavši u dvoranu zapada Šingen se duboko nakloni a zatim prišavši bliže otkri pred Jasujorijem Vatanabeovu glavu izvadivši je iz košare. Zatim mu predade hartiju na kojoj je ležao njegov zapis

Moje je srce mirno
da li je još isti veter
na planini Jošino

Dovoljite mi da se povučem gospodaru... reče još jednom se duboko naklonivši. Ali opaki Jasujori obuzet besom gledajući modro lice svog glavnog savetnika ne dozvoli mu da umre časnom smrću predaka. U bambusovom kavezu ležao je Šingen promatraljuci nebo misleći na umrli klan Mosuke. Svako jutro obilazio ga je Jasujori moleći ga da se strpi jer Hideoši jevičevi glasnici samo što nisu doveli Soamiju velikog majstora vrtova. Soami je stigao u doba žetve sa svojim učenicima. Tada gospodar naredi da se Šingen premesti i nastani u istočnim odajama dvorca. Hrane i pića imao je koliko je htio. Najlepše dvorkinje su ga dvorile i imale su ispuniti svaku njegovu želju. Iz Dvorane istoka posmatraće Šingen gradnju svoje grobnice. Jasujori je često dolazio da igraju go. Bio je peti dan sedmoga meseca u doba konja kada počeše pripreme za gradnju vrt-a. Soami je poslao ljude da traže po planinama predivno stjenje da traže po rečnim dolinama oblutke. Sam je sedeо noću razmisljavajući o izgledu vrt-a. Šingen i Jasujori igrali su go. Šingen se hranio umereno ne obazirući se na dvorkinje. Svakoga jutra budili su ga radnici pevajući svoje pesme dok su kopali korita za buduće potoke i sadili biljke po Soamijevu zamisli. Jasujori je pričao Šingenu da će sagraditi najlepši vrt u kojem će ga ubiti. Soamijevi učenici donosili su rečne oblutke umotane u papir da se ne bi oštetili slažući ih po stazama. Stabla i grmlje sadio je Soami podizao je čitava brda predstavljao je čitave pokrajine u kojima je vladao Jasujori čije su se utvrde širile od istaka do zalaska sunca. Sazdao je Šikare bambusa potiče i mostove. Sazdao je raznolike ribnjake okružene cvećem koje će

tati u raznim dobima. Proplanke je već prekrila trava kada je sa planina donešeno stenje i uronjeno u more oblatak. Voda je već žuborila kada je otisao Soami ostavljajući svoja dva učenika da se brinu o bujanju vrtu

Jasujori je često dolazio u odaje zatočenog Šingena gde bi dugo sedeli dičeći se lepoti parka. Kada se staze budu prekrile iglicama borova uči češ u vrt Šingene i čekati smrt. Pedeset dana neće biti hrana a zatim će pustiti unutra tigra donesenog iz prekomorskog carstva. Nakon pedeset dana gladi moraćeš da dodireš ruku smrti. Da li si zaboravio tvoju veština praznik ruku kojom si kidao lobanje mojih velikodostojnika osmeħ prelete preko Šingenovog lica Igrajmo go reče

Prošao je Štakor pet puta
Prošlo je Govedo pet puta
Prošao je Tigar pet puta
Prošao je Zec pet puta
Prošao je Zmaj pet puta
Prošla je Zmija pet puta
Prošao je Koni pet puta
Prošla je Ovca pet puta
Prošao je Majmun pet puta
Prošao je Petao pet puta
Prošao je Pas pet puta
Prošao je Vepar pet puta

I vrt je izrastao.
Toga jutra postavljena je jaka straža a vrt je ograden visokom ogradom od bambusa. Pet je godina mislio Šingen o tigru i sada je došlo njegovo vreme. Šingen je umio lice i obukao belu odeću. Zatim sede i na rižinoj hartiji bledim tušem ispisa ovoga puta svoj poslednji disej

Golo korenje
odneli su svu zemlju
vetar i voda

Ispraćen od Josujorija on izade iz odaja i nestade u vrtu. Svojom rukom Jasujori zatvoril otvor kroz koji je ušao misleći o mnogim velikodostojnicima koje je ubio demon klan Mosuke. Tri je dana Šingen lutao vrtom uživajući u njegovoj lepoti. Smeda žuta i tamno-zelena boja ovladavale su njegovim očima. Zatim je uzeo posudu za vodu iz čajne kolibe i seo pored žbuna vodenih palmi uz potok. Bio je dovoljno blizu vode da je mogao napuniti posudu ne pomerajući se s mesta. I tako je ostao nepomičan očekujući životinju i smrt smrt.

NEBONEBONEBONEBONEBONEBONEBONEBONEBO

o...č...i

Šum potoka i pesma ptica u podne u noći u praskozorje goni prazninu u njegove ruke kojima podiže glatku posudu iz koje piće vodu osećajući vlagu u ustima stišavajući udove i slušajući odlazak paunova pred životinju što je oče kuje u punom trku koja proždri noseći blato u gubici leđa osušenih na vetr u šipražu bambusa.

Glatka i nezaobilazna su ramena jer nebo sedi na ledima onog koji osluškuje onog koji se o kreće čutanju ne osećajući hladnoću u praskozorje dok prinosi glatku posudu usnama gutajući tečnost obasnatih i bojama borovih i glica zauzet hodanjem u ništa ne pomerajući se spuštajući rukom tamnu posudu širokih očiju gledajući u pravcu nedolaska istine što po lako odlazi iz planine nošene na ledima konja u glatkoj posudi za vodu

ssssttttooooppaalla

ZEMLJAZEMLJAZEMLJAZEMLJAZEMLJAZEMLJAZEMLJA

VODAVODAVODAVODAVODAVODAVODAVODAVODA
ruke

U olui on sedi utisnut u nedogledne pečate oblichen kišnicom praznih nozdrva padajući ne primetno kao list spremam na divlji skok daleko od kamenja koje se otkotrijalo bez buke dok su nabujali potoci i stabla se ljujala.

On čeka životinju gledajući u daljinu kamo je otisao neispraćen dok su bedra nepomično ležala na zemlji i stopala bila okrenuta jedno na spram drugog.

Ježica zlepiljenog za nepce nije dozivao svoju senku što je nestala iza drveta trešnje konačno otkinut dok se ruke nisu pomerile ni tamo ni ovamo dok su letele kapi po njegovim ledima i palme se lomile otkrivajući šum u zelenom prostranstvu koje ga je okruživalo

tigar

VATRAVATRAVATRAVARVARVATRAVATRAVATRAVATRA

NEBONEBONEBONEBONEBONEBONEBONEBONEBONEBO

stopala

Pored prevrnute posude sedi ispunjen onim što je oduvek ležalo ispunjeno mrakom u koji se otisnuo ispraćen lišćem usaglešen sa uzrocima neba i zemlje čist i ravan spremam da obujmi onog koga očekuje

Dok oblaci lagano prolaze on čuje mesečeve šape u šapama tigra koji se približava obuzet mirisom onog koji sedi okrenut ledima preprišten sudbini

Sklopjene su njegove oči i telo mu se zateže spremno na udarac

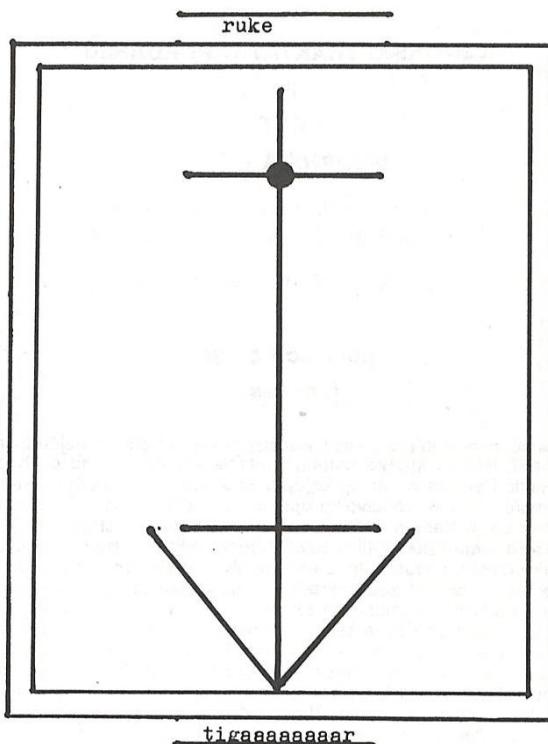
Udarac praznine u koji se pretvarao njegov duh obojen izlaskom i zalaskom sunca čekajući zver koja je hodala između stabala vrtu oči ma ubijajući nesretne žrtve

oči

ZEMLJAZEMLJAZEMLJAZEMLJAZEMLJAZEMLJAZEMLJA

NEBONEBONEBONEBONEBONEBONEBONEBONEBONEBO

VODAVODAVODAVODAVODAVODAVODAVODAVODA
ruke
oči
stopala

ZEMLJAZEMLJAZEMLJAZEMLJAZEMLJAZEMLJA

LEGENDA O ČUVARIMA SVETA

ŠINGENOV SJAJNI UDARAC

GODINE 400.

I te četrdeset devet noći krenuo je gospodar Jasujori u svoju uobičajenu šetnju vrtom. Smejavao se Šingen koji je nepokretan iščekivao. Uživao je u svojoj prevari jer tigar nikada neće ući u njegov predlivni vrt. Prikradajući se zaklonjen grmljem gledao je Šingena kako umire mučen gladu i iščekivanjem. Već je morao umrati pomisli i požele da se približi njegovom ukočenom telu.

U praskozorje pedesetog dana privučeni strašnim krikom stražari su pronašli u vrtu telo svog gospodara Jasujorija raspolovljene lobanje pored Šingena koji je svu i ukočen sedeо u potok prekriženih nogu.

1982. Žoao Oliveira umreće na velikom stadionu prosutog mozga i zgažen nogama uspaničene gomile. Nestor do Nasimento Oskar obrisaće svoj prst umrljan topom služi i otici kući.

Flamenko je pobedio Atletiko Mineiro sa 3:1

(odломак iz romana)